

Sygn. akt IV K 783/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kowalczyk

Protokolant: Agnieszka Kurzawska

Przy udziale oskarżyciela publicznego: K. B.

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu 30.05.2017r.

sprawy **M. K.**

syna M. i W. z d. S.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

Działając czynem ciągłym w krótkich odstępach czasu, tj. dniu 21 lipca 2011r., 3 maja 2011r. i kwietnia 2011r. (licząc od pierwszej udokumentowanej daty, kiedy pojazdy znajdowały się na terytorium Polski) uchylał się od opodatkowania podatkiem akcyzowym poprzez nie złożenie w U. W W. deklaracji podatkowej z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego samochodu osobowego marki A. (...) o nr nadwozia VIN: (...), roku produkcji 2010, pojemności silnika 2967 cm³, V. (...) o nr nadwozia VIN: (...), roku produkcji 2010, pojemności silnika 2400cm³ i B. (...) o nr nadwozia VIN: (...), roku produkcji 2010, pojemności silnika 1995 cm³, stosownie do dyspozycji art. 106 ust. 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2010 o podatku akcyzowym (Dz. U. 2014r., poz. 752 z późn. zm.), w wyniku czego narażono na uszczuplenie należność z tytułu podatku akcyzowego w kwocie 51.990,00 (słownie: pięćdziesiąt jeden tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt złotych),

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

orzeka

I. Oskarżonego **M. K.** uniewinnia od zarzucanego mu czynu;

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. L. kwotę 516, 60 zł. (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) zawierająca należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną oskarżonemu z urzędu;

III. Na podstawie art.632 pkt.2 k.p.k. koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV K 783/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. K. przy ul. (...) w W., w zakresie której znajdowała się m.in. sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów.

M. K. dokonał nabycia wewnątrzspółnotowego trzech samochodów: A. (...) o nr nadwozia VIN: (...), roku produkcji 2010, pojemności silnika 2967 cm³, V. (...) o nr nadwozia VIN: (...), roku produkcji 2010, pojemności silnika 2400cm³ oraz B. (...) o nr nadwozia VIN: (...), roku produkcji 2010, pojemności silnika 1995 cm³.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego M. K. dysponował oryginalnymi (nie podważono ich autentyczności) dokumentami w/w samochodów, które poświadczały, że w/w samochody nabywane przez niego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, na terytorium Austrii były zarejestrowane jako samochody ciężarowe. Po przemieszczeniu na terytorium Polski samochody były poddawane badaniom technicznym przez uprawnionych diagnostów, którzy po przeprowadzonych badaniach stwierdzali, wystawiając stosowne zaświadczenia, że samochody powyższe spełniają wymagania z art. 66 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, poświadczając w dokumentach iż są to samochody ciężarowe, które mogą zostać dopuszczone do ruchu.

M. K. dysponując powyższą dokumentacją pojazdów oraz zaświadczeniami diagnostów dokonywał następnie ich sprzedaży na terytorium Polski - jako samochody ciężarowe. W dniu 17 sierpnia 2011 r. M. K. dokonał sprzedaży samochodu marki A. (...) o nr nadwozia VIN: (...) na rzecz P. K. za kwotę 165.000 zł, w dniu 20 kwietnia 2011 r. samochodu marki V. (...) o nr nadwozia VIN: (...), roku produkcji 2010, pojemności silnika 2400cm³ na rzecz V. (...). P. za kwotę 158.000 zł, a w dniu 20 kwietnia 2011 r. samochodu marki B. (...) o nr nadwozia VIN: (...), roku produkcji 2010, pojemności silnika 1995 cm³ na rzecz S. B. T. G. za kwotę 185,300 zł.

Nabywcy w/w samochodów następnie we właściwych urzędach krajowych, zgłaszały je do pierwszej rejestracji przedstawiając wraz z wnioskiem o jej dokonanie, dokumentacją przedmiotowych pojazdów otrzymaną od M. K.. Na tej podstawie urzędnicy nie kwestionując autentyczności zapisów znajdujących się w przedstawianych im dokumentach, dokonywali rejestracji pojazdów jako samochody ciężarowe na terytorium Polski.

Znajdując się w posiadaniu dokumentacji austriackiej oraz dokumentacji uzyskanej w kraju, mając na uwadze definicję samochodu ciężarowego która znajduje się w treści Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym M. K. sprzedawał przedmiotowe samochody jako samochody ciężarowe, uznając tym samym, iż nie jest zobowiązany do złożenia deklaracji (...)4 z tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego pojazdów i zapłaty podatku akcyzowego, który to podatek należny jest w przypadku zbycia przed pierwszą rejestracją w kraju samochodu osobowego.

Naczelnik (...) w W. dysponując dokumentacją w postaci faktur VAT nr Marża nr FM (...), nr FM (...) i nr FM (...) oraz potwierżeń wniesionych przez niego opłat recyklingowych ustalił, że w 2011r. M. K. dokonał po uprzednim przemieszczeniu na teren kraju sprzedaży samochodów marki A. (...) o nr VIN: (...), V. (...) o nr VIN: (...), B. (...) o nr VIN: (...).

W celu ustalenia rodzaju przedmiotowych pojazdów w chwili sprzedaży ich przez oskarżonego na terenie kraju, Urząd Celny dokonał oględzin przedmiotowych samochodów, a także dodatkowo zwrócił się do producentów samochodów o wskazanie: czy samochody zostały wyprodukowane jako samochody przeznaczone do przewozu osób czy też towarów.

Na podstawie informacji przekazanych przez V. (...) ustalono, że pojazd A. (...) o nr nadwozia VIN: (...) został wyprodukowany jako samochód osobowy. Zgodnie z informacją udzieloną przez (...) sp. z o.o. ustalono, że samochód marki V. (...) o nr nadwozia VIN: (...) został wyprodukowany jako samochód osobowy. B. (...) wskazał, iż samochód marki B. o nr VIN: (...) został wyprodukowany na podstawie europejskiej homologacji osobowej nr e1* (...) *0230*16 typ pojazdu M1, czyli jako osobowy.

Na podstawie przeprowadzonych ustaleń Urząd Celny uznał, że samochody sprzedane przez M. K., zgodnie z zastosowaną przez urząd klasyfikacją taryfową wyrobów w układzie odpowiadającym Scalonej Nomenklaturze (CN),

której ogólne reguły wskazane zostały w rozporządzeniu Rady EWG Nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, stanowią samochody osobowe, a tym samym na oskarżonym ciążył obowiązek złożenia deklaracji (...)4 z tytułu sprzedaży samochodów niezarejestrowanych na terytorium kraju oraz obowiązek zapłaty podatku akcyzowego z tytułu sprzedaży przed pierwszą rejestracją samochodów osobowych.

Naczelnik (...) w W. w dniu 29 grudnia 2015 r. wydał decyzję nr (...) w której określił zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym w wysokości 20.459,00 zł z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego marki A. (...) o nr nadwozia VIN: (...), roku produkcji 2010, pojemności silnika 2967 cm³. W dniu 07 kwietnia 2016 r. wydał decyzję nr (...) - (...).860.368.2015.1.BM. (...) w której określił zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym w wysokości 28.512,00 zł z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego marki V. (...) o nr nadwozia VIN: (...), roku produkcji 2010, pojemności silnika 2400cm³, a w dniu 16 maja 2016 r. wydał decyzję nr (...) - (...).860.367.2015.1.BM.5070 w której określił zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym w wysokości 3.019,00 zł z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego marki B. (...) o nr nadwozia VIN: (...), roku produkcji 2010, pojemności silnika 1995 cm³.

W oparciu o powyższe ustalenia, oraz zgromadzona w sprawie dokumentację, w dniu 23 września 2016 r. (...) w W. skierował do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ IV Wydział Karny akt oskarżenia przeciwko M. K., któremu zarzucono popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: dokumentacji Urzędu Celnego w W. w zakresie samochodu marki A. (...) (k.3-81), dokumentów UC w zakresie samochodu marki V. (.83-126), dokumentacji UC w zakresie pojazdu marki B. (k.128-175), informacji z K. (k.181). .

Sąd zważył co następuje.

Oskarżony M. K. nie był przesłuchiwany w trakcie niniejszego postępowania karno- skarbowego albowiem z uwagi na brak możliwości ustalenia jego miejsca pobytu było ono przeprowadzone w trybie art. 173 kks.

W związku z powyższym podstawę dokonanych ustaleń faktycznych stanowiła załączona do akt sprawy dokumentacja zgromadzona przez oskarżyciela, która sąd uznał za wiarygodną, nie znajdując podstaw do zakwestionowania prawdziwości zawartych w niej treści.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego po dokonaniu jego oceny w oparciu o dyrektywy wskazane w art. 7 k.p.k. sąd uznał, iż brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu M. K. winy umyślnej w zakresie zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu z art.54§1i2 kks w zw. z art.6§2 kks.

Podkreślić należy, że sąd dokonując oceny karno prawnej zachowania oskarżonego M. K. kierował się wyrażoną w art. 8 k.p.k. zasadą samodzielności jurysdykcyjnej sądów. Zgodnie z jej istotą sąd karny samodzielnie kształtuje faktyczną i prawną podstawę każdego rozstrzygnięcia. Termin zagadnienia prawne i faktyczne należy rozumieć w sensie najszerszym, obejmując nim zarówno ocenę prawną faktów, jak i kwestie samych ustaleń faktycznych, jako konieczną podstawę, z której dopiero wyłonić się mogą konkretne zagadnienia prawne (A.Sakowicz, Komentarz do art. 8 k.p.k., Legalis) Statuowana zasadna oznacza więc autonomie orzekania w przedmiocie procesu. Samodzielność jurysdykcyjna sądu karnego niewątpliwie nie uprawnia do dokonywania dowolnych ustaleń w zakresie obowiązku podatkowego, jednak nie można bez zastrzeżeń zaaprobować poglądu, że skoro ustalenie istnienia tego obowiązku (bądź braku powinności) oraz wysokości podatku należy do organów skarbowych pod kontrolą sądu administracyjnego, zapadające w odnośnym postępowaniu decyzje należy traktować jako rozstrzygnięcia „kształtujące stosunek prawny” (art. 8 § 2 k.p.k.) i uznawać za wiążące w postępowaniu karnym (wyr. SA w Krakowie z 20.4.2000 r., II AKa 32/00, KZS 2000, z. 6, poz. 15). Sąd w toku prowadzonego postępowania podczas rozstrzygania o odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane mu przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. wziął pod uwagę decyzje zapadłe w postępowaniu podatkowym, jednakże uznał, iż nie można przyjąć, iż automatycznie przesadzają one o odpowiedzialności karno skarbowej oskarżonego. W toku postępowania podatkowego rozpoznawane są bowiem

zupełnie inne aspekty zachowania się osoby, niż te, które są uwzględniane podczas rozpoznawania sprawy w postępowaniu karno skarbowym. Postępowanie podatkowe odnosi się jedynie do oceny zachowania osoby i uznania czy jest ono zgodne z obowiązującymi przepisami czy też stanowi ich naruszenie, co pociąga za sobą odpowiedzialność podatkową. Natomiast pociągnięcie sprawy do odpowiedzialności karnoskarbowej ma miejsce jedynie wówczas, gdy osobie oskarżonej o popełnienie czynu zabronionego przez kodeks karny skarbowy możliwe jest przypisanie winy w czasie czynu. Zgodnie bowiem z treścią art. 1 § 1 k.k.s. odpowiedzialności karnej za przestępstwo skarbowe lub odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. § 3 powołanego artykułu wskazuje, że nie popełnia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Samo więc niezastosowanie się do zakazów lub nakazów przewidzianych w ustawie nie przesądza wprost o odpowiedzialności karnej, a stanowi jedynie odpowiedzialność finansową.

Natomiast zgodnie z art. 4 § 1 k.k.s. zasadą jest, że za przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe sprawca ponosi odpowiedzialność, jeśli czynów tych dopuścił się umyślnie. Odpowiedzialność za popełnienie czynu zabronionego nieumyślnie ma miejsce jedynie w wypadkach wskazanych w przepisach kodeksu. Istota umyślności wskazana w art. 4 § 2 k.k.s., polega na działaniu sprawcy z zamiarem bezpośrednim (dolus directus) lub z zamiarem ewentualnym, zwanym też wynikowym (dolus eventualis). Zamiar popełnienia czynu zabronionego polega na ukierunkowaniu zachowania na osiągnięcie określonego celu i sterowaniu tym zachowaniem. Na zamiar składa się strona intelektualna oraz woluntatywna. Zamiar jest warunkowany wyobrażeniem celu (strona intelektualna) i dążeniem opartym na motywacji jego osiągnięcia (strona woluntatywna) - zob. A. Z., w: A. Z. (red.) Kodeks karny. Część ogólna, t. 1, Komentarz do art. 1-116 k.k., K. 2004, s. 136-147). Z zamiarem bezpośrednim będziemy mieli do czynienia wówczas, gdy sprawca, mając zamiar popełnienia czynu zabronionego, chce go popełnić. Zamiar bezpośredni może wystąpić jako zamiar nagły (dolus repentinus) lub jako zamiar przemyślany (dolus praemeditatus), a nawet o szczególnym zabarwieniu (dolus directus coloratus). W orzecznictwie podkreśla się, że zamiaru nie można domniemywać, należy sprawcy wykazać, na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, zarówno podmiotowych, jak i przedmiotowych, że miał świadomość, iż jego zachowanie może wyczerpywać znamiona czynu zabronionego, i na to się godził (wyrok SN z 6 lutego 1973 r., V KRN 569/72, LexPolonica nr 308824, OSP 1973, nr 6, poz. 229, i z 27 lipca 1973 r., IV KR 153/73, LexPolonica nr 302558, OSNKW 1974, nr 1, poz. 5) (A. Wielgolewska, Komentarz do art. 4 k.k.s., Lex). Zgodnie ze wskazaniem Sądu Najwyższego „wymagana przez przepisy dawnej ustawy karnej skarbowej (art. 4 u.k.s.) - podobnie zresztą, jak i obecnego Kodeksu karnego skarbowego (art. 4 § 1 k.k.s.) - jako warunek odpowiedzialności karnej, umyślność zachowania się sprawcy odnosząca się także do przestępstw i wykroczeń z zakresu obowiązków podatkowych, nie może być wywodzona z samego faktu zaistnienia znamion strony przedmiotowej danego czynu skarbowego. (...) (postanowienie SN z dnia 23 maja 2002 r., V KKN 426/00, LexPolonica nr 357344 (OSNKW 2002, nr 9-10, poz. 81),

W przedmiotowej sprawie aby uznać, że oskarżony M. K. dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 54 § 1 i 2 kks niezbędne jest udowodnienie, że w czasie czynu zabronionego dopuścił się zachowania, które jest zawinione. Kodeks przewiduje bowiem karalność umyślnego popełnienia czynu zabronionego z art. 54 § 1 i 2 kks. Z dwóch postaci umyślności w grę wchodzi jedynie zamiar bezpośredni zabarwiony chęcią uchylenia się od opodatkowania tj. niezapłacenia należnego podatku. Zamiar ewentualny jest niekaralny. Oznacza to, że przestępstwo uchylania się od opodatkowania przynależy do kategorii czynów zabronionych kierunkowych.

Podnieść należy, że art. 54 § 2 w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. penalizuje zachowanie polegające na uchylaniu się od opodatkowania poprzez nie ujawnianie właściwemu organowi przedmiotu i podstawy opodatkowania lub nie składaniu deklaracji i narażeniu w ten sposób podatku na uszczuplenie, gdy kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości. „Przedmiotem opodatkowania jest to, z czym wiąże się obowiązek podatkowy, zaś podstawą opodatkowania - ów przedmiot, ale ujęty ilościowo lub wartościowo. To ich nieujawnienie jest penalizowane w art. 54. Podatnik narusza art. 54 także wtedy, gdy uchylając się od opodatkowania, nie składa wymaganej przez ustawę deklaracji. Chodzi w tym wypadku w szczególności o oświadczenia zwane deklaracjami, przewidziane w ustawach podatkowych, składane w roku podatkowym w określonych okresach (np. deklaracje do podatku akcyzowego - art.

21 u.p.a). Przez niezłożenie deklaracji w powyższym rozumieniu dochodzi do narażenia wskazanego podatku na uszczuplenie, tak samo jak przez niezgłoszenie przedmiotu lub podstawy opodatkowania w innych podatkach. (T. Grzegorzczak w: Komentarzu do art. 54 kodeksu karnego skarbowego, Lex Omega). „Realizacja znamion deliktu karnoskarbowego z art. 54 k.k.s. może nastąpić na dwa sposoby: albo poprzez nieujawnienie przedmiotu lub podstawy opodatkowania, albo poprzez niezłożenie deklaracji podatkowej. Zaniechanie złożenia deklaracji podatkowej jest jedną z form nieujawnienia przedmiotu i podstawy opodatkowania, stąd też znamię czasownikowe "nie ujawnia" pełni funkcję subsydiarną wobec znamienia "nie składa". W tych sytuacjach, gdzie podatnik nie ma obowiązku składania deklaracji, ma natomiast obowiązek ujawnienia przedmiotu lub podstawy opodatkowania, w grę wchodzi realizacja znamienia "nie ujawnia"; w pozostałych przypadkach realizacja znamienia czynnościowego następuje poprzez zaniechanie złożenia deklaracji. Znamiona czasownikowe "nie ujawnia" oraz "nie składa", jakkolwiek nie wynika to wprost z ustawowego opisu typu z art. 54 k.k.s., są sprzężone z obowiązkiem ujawnienia i złożenia deklaracji, który wynika z przepisów prawa podatkowego. Obowiązek ten zawsze określa termin ujawnienia przedmiotu lub podstawy opodatkowania czy złożenia deklaracji. Dlatego też realizacja znamienia czasownikowego, a tym samym wszystkich znamion czynu zabronionego, następuje w momencie upływu terminu na dokonanie czynności ujawnienia czy złożenia. Ujawnić przedmiot i podstawę opodatkowania to tyle, co uczynić go jawnym organowi podatkowemu. Występek ten ma charakter umyślny, przy czym w grę wchodzi jedynie zamiar bezpośredni zabarwiony chęcią uchylenia się od opodatkowania, tj. niezapłacenia należnego podatku w terminie. Sprawca ma świadomość tego, że nie ujawniając przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składając deklaracji, uchyla się od opodatkowania i chce takiego efektu swego zachowania. Jest to przestępstwo lub wykroczenie skarbowe kierunkowe, bowiem zachowanie sprawcy, polegające na nieujawnieniu przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub na niezłożeniu deklaracji, podjęte ma być w celu uchylenia się od opodatkowania. W pojęciu uchylenia się zawarty jest negatywny stosunek sprawcy do świadczenia, sprawiający, że nie spełnia on nałożonego na niego obowiązku, mimo iż ma obiektywną możliwość jego wykonania. Sprawca czynu zabronionego obowiązku podatkowego nie wypełnia, bo go wypełnić nie chce lub też lekceważy ten obowiązek (F. Prusak, Komentarz do art. 54 kks – Lex on Line). Zamiar ewentualny jest niekaralny. Oznacza to, że przestępstwo i wykroczenie skarbowe uchylenia się od opodatkowania przynależy do kategorii czynów zabronionych kierunkowych.” (tak Grzegorz Łabuda w: Komentarzu do art. 54 Kodeksu karnego skarbowego, Lex Omega).

Odnosząc powyższe rozważania karno –prawne do realiów niniejszej sprawy w ocenie sądu zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu M. K. winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim w zakresie zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu. Kluczowym znaczeniem dla odpowiedzialności oskarżonego za czyn z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. było ustalenie czy oskarżonemu można przypisać winę umyślną. Oskarżyciel publiczny w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy w ocenie sądu nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości, że M. K. miał pełną świadomość, iż nabywane przez niego samochody są samochodami osobowymi, a nie ciężarowymi, nie wykazał również że działanie M. K. było celowe i ukierunkowane na uchylenie się od uregulowania podatku akcyzowego poprzez nie zgłoszenie ich nabycia w urzędzie celnym, a zatem nie dostarczył dowodów pozwalających sądowi w sposób nie budzący wątpliwości na przypisanie oskarżonemu działania umyślnego w zamiarze bezpośrednim, zaś вина nieumyślna co omówione zostało powyżej nie pozwala na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż oskarżony w momencie zbycia samochodów dysponował pełną ich dokumentacją tj. dowody rejestracyjne samochodów z treści, których wynikało, że zostały one zarejestrowane na terytorium Austrii jako samochody ciężarowe. Także dokumenty uzyskane od uprawnionych diagnostów, którzy po przeprowadzeniu badań technicznych w/w samochodów, stwierdzali że są to samochody ciężarowe, utwierdziły oskarżonego w przekonaniu, że zbywane następnie w kraju pojazdy są samochodami ciężarowymi. Powyższe okoliczności wskazują więc, że oskarżony nie miał powodu, żeby poddawać w wątpliwość dokumentację i poprawność zakwalifikowania samochodów jako ciężarowe zarówno na terytorium Austrii, a także Polski. Z materiału dowodowego sprawy wynika także, że w Urzędzie Komunikacji podczas dokonywanej rejestracji samochodów przez nabywców samochodów, nie zakwestionowano zapisów w dokumentach, a urzędnicy zarejestrowali pojazdy jako ciężarowe. W ocenie sądu osoby profesjonalnie zajmujące się badaniem stanu technicznego samochodów jak i osoby na co dzień zajmujące się sprawami związanymi z dokonywaniem rejestracji takich samochodów po raz pierwszy na terytorium

Polski, w przypadku ujawnienia jakichkolwiek nieprawidłowości w zakresie określenia w dokumentach rodzaju samochodu w sposób niezgodny z jego przeznaczeniem, czy też powzięcia wątpliwości w tym zakresie - nie wystawiłyby dokumentacji, która sprzeczna byłaby z polskim prawem.

Powyższe okoliczności utwierdzały oskarżonego w przekonaniu, że posiada samochody zakwalifikowane zgodnie z polskim prawem jako samochody ciężarowe, nie podlegające opodatkowaniu podatkiem akcyzowym. Z tego też powodu nie została złożona przez oskarżonego deklaracja oraz odprowadzony podatek akcyzowy. Podnieść również należy, iż organ podatkowy w trakcie prowadzonego postępowania podatkowego nie podważał prawdziwości ww. dokumentów, uznając je za prawdziwe. Jednocześnie zarzuca oskarżonemu, że on sam wbrew zapisom w posiadanej dokumentacji, nie uznał, że nabył, a następnie sprzedał samochody osobowe, po czym nie dokonał zgłoszenia faktu dokonanej czynności i nie uregulował należnego z tego tytułu podatku akcyzowego. Natomiast w sprawie nie zaistniała jakakolwiek sytuacja, która mogłaby wywołać w oskarżonym wątpliwości co do poprawności kwalifikacji samochodów. Oskarżony dysponował dokumentami pojazdów, które także i on oceniał jako miarodajne dla oceny z jakim typem samochodu ma on do czynienia. Na podstawie obowiązującej w polskim prawie Ustawy Prawo o ruchu drogowym podobnie jak to czynili także diagnosty, urzędnicy Wydziałów Komunikacji ocenił funkcje i budowę samochodów zestawiając to z definicją ustawową. To właśnie ta ustawa w sposób pełny i zrozumiały dla każdego obywatela reguluje nie tylko kwestie ruchu drogowego, lecz także określa rodzaje pojazdów dopuszczanych do ruchu, definiuje samochód osobowy i ciężarowy.

Należy również wskazać, że sam oskarżyciel publiczny, miał wątpliwości co do rodzaju samochodów, których ostatecznej oceny dokonał dopiero po dokonaniu ich szczegółowych oględzin i uzyskaniu informacji od producentów samochodów objętych niniejszym postępowaniem.

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotny jest również fakt niespójności przepisów prawa obowiązujących w porządku prawnych na podstawie których można dokonać odmiennej interpretacji czy dany pojazd jest samochodem ciężarowym, czy też osobowym. Brak systemowego rozwiązania w powyższym zakresie w ocenie sądu nie może obciążać oskarżonego. Skoro oskarżony dokonał oceny rodzaju samochodu zgodnie z obowiązującą Ustawą Prawo o ruchu drogowym, to miał prawo przypuszczać, iż podporządkowując się w/w ustawie działa zgodnie z prawem.

Wskazać należy, że definicja samochodu ciężarowego zawarta jest właśnie w Ustawie z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z brzmieniem art. 2 pkt 42 ustawy „samochód ciężarowy stanowi pojazd samochodowy przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu ładunków; określenie to obejmuje również samochód ciężarowo-osobowy przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu ładunków i osób w liczbie od 4 do 9 łącznie z kierowcą”. To właśnie na podstawie powyższego zapisu, dysponując zgromadzoną dokumentacją oskarżony dokonał oceny rodzaju pojazdów. Przepisy Ustawy z dnia 06 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym nie zawierają wprost definicji pojazdu ciężarowego. Art. 3 ust. 1 powołanej ustawy wskazuje, że do celów poboru akcyzy i oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, a także do wiążących informacji akcyzowych (...) stosuje się klasyfikację w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodną z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.Urz. WE L 256 z 07.09.1987, str. 1, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 2, str. 382, z późn. zm.). Według stanowiska organu to właśnie tzw. Nomenklatura Scalona, stanowi podstawę oceny dokonywanej przez organ dla celów podatkowych czy samochód jest samochodem ciężarowym, czy też osobowym. Nie mają natomiast znaczenia przepisy prawa o ruchu drogowym, które odnoszą się jedynie dla potrzeb rejestracji pojazdów. Tak więc w ocenie organu grupowanie pojazdów w świetle przepisów ustawy prawo o ruchu drogowym, nie ma znaczenia dla ustalenia ich pozycji w CN w zw. z art. 3 ustawy o podatku akcyzowym. Z tego też powodu organ nie jest związany wskazaniem w dowodzie rejestracyjnym, czy też zaświadczeniu wydanym przez diagnostę.

Sąd nie podważa ustaleń w zakresie klasyfikacji przez organ celny pojazdów posiadanych przez oskarżonego i uznania ich za pojazdy mające charakter pojazdów osobowych w chwili ich produkcji, bowiem ustaleń w tym zakresie organ dokonał także na podstawie obowiązujących przepisów prawa podatkowego, co omówiono powyżej. Jednakże biorąc pod uwagę powyższe nie sposób nie zauważyć i pominąć przy ocenie odpowiedzialności karnej oskarżonego, iż w

omawianej sytuacji faktycznej ten sam samochód zależnie od zastosowanych obowiązujących przepisów prawa może zostać uznany jednocześnie za samochód osobowy jaki i ciężarowy. W rozpoznawanej sprawie oskarżony, który dysponując dokumentacją, która stanowiła dla niego pewne źródło informacji odnośnie samochodów, kierując się brzmieniem ustawy Prawo o ruchu drogowym, uznawał je za samochody ciężarowe. Nie miał bowiem podstaw sądzić, że przepisy te są niewystarczające dla celów podatkowych w zakresie określenia rodzaju samochodu i że jest zobowiązany dokonać kwalifikacji na podstawie innych przepisów prawa, w szczególności rozporządzeń unijnych. Natomiast fakt, że w ocenie organu prowadzącego postępowanie zmiany dokonane w samochodach były niewystarczające do uznania ich w świetle przepisów dotyczących klasyfikacji towarów zgodnie z Nomenklatura Scaloną CN jako samochody ciężarowe, w żaden sposób nie wpływa na ocenę karno- prawną zachowania M. K.. Jeszcze raz należy podkreślić, iż brak spójności w obowiązujących przepisach prawa nie może obciążać oskarżonego i narażać go na odpowiedzialność karną. To obowiązkiem ustawodawcy jest zapewnienie spójnych i jasnych przepisów prawa, zrozumiałych dla każdego obywatela. Obywatel nie może być bowiem stawiany przez ustawodawcę w takiej sytuacji, w której nie wie jakie przepisy prawa obowiązują go w danych okolicznościach. Całkowicie logicznie wydaje się, że w pierwszej kolejności byłyby to przepisy regulujące kwestię ruchu drogowego w kraju, mające rangę ustawy, a nie przepisy rozporządzenia organu Unii Europejskiej.

Wskazać należy, iż oskarżyciel publiczny, opierał się na ustaleniach dokonanych w postępowaniu podatkowym, uznając iż naruszenie przepisów Ustawy z dnia 06.12.2008r. o podatku akcyzowym przesądza o odpowiedzialności karnej M. K. za popełnienie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Z takim poglądem nie sposób się zgodzić. Jak już bowiem wskazano powyżej wypełnienie przez oskarżonego swoim zachowaniem samych tylko znamion czynu (strony przedmiotowej) nie pozwala na uznanie, iż popełnił on zarzucany mu czyn zabroniony. Do uznania, że dokonał on przestępstwa niezbędne jest udowodnienie winy umyślnej. Dopiero uznanie, że sprawca działał w sposób świadomy, że chciał go popełnić pozwala na uznanie sprawcy za winnego zarzucanego mu przestępstwa. Natomiast niewątpliwie oskarżyciel publiczny w tym zakresie nie zgromadził wystarczających dowodów.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że zgromadzony w sprawie materiał nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu umyślnie, tj. zgodnie z art. 4 § 2 k.k.s. mając zamiar bezpośredni jego popełnienia. Oskarżyciel publiczny nie przedstawił bowiem dowodów wskazujących na winę umyślną oskarżonego odnośnie poszczególnych naruszeń przepisu z art. 54 § 1 i 2 k.k.s w zw. z art.6§2 k.k.s., a tym samym mając na uwadze treść art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. sąd uniewinnił M. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. L. kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną M. K. z urzędu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.